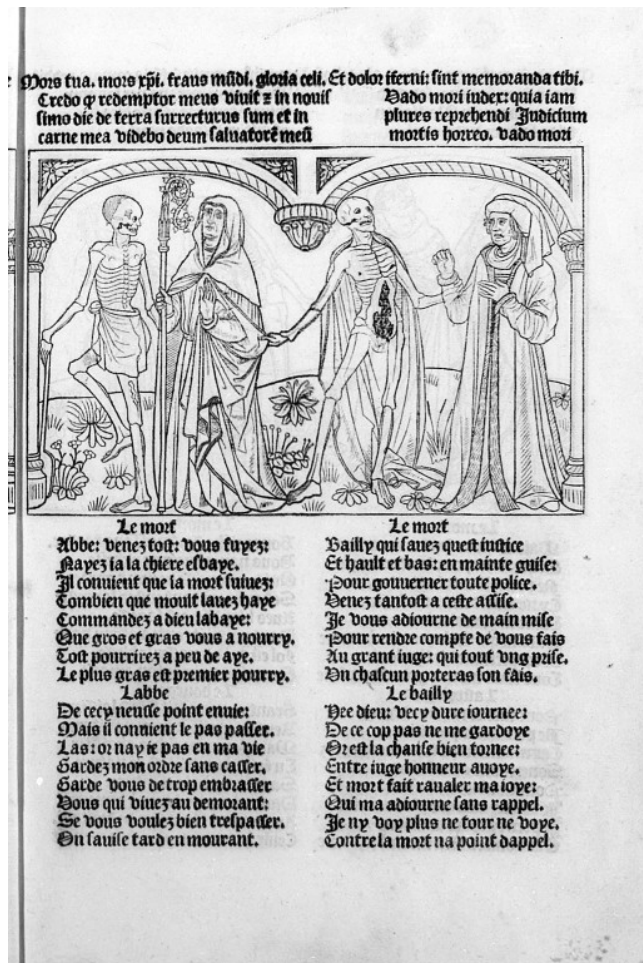

F. Villon haláltánc balladája

Faludy György átköltésében

Ott ült a Császár. Dús hajában
 hét csillag volt a diadém.
 Rabszolganépek térden állva
 imádták, barna köldökén
 a Göncöl forgott, válla balján
 lámpásnak állt a holdkorong:
 de a bohóc sírt trónja alján:
 „Mit sírsz” - rivallt reá - „bolond,
 nincs szív, mit kardom át ne járna,
 enyém a föld!” ... S hogy este lett,

egy csontváz tántorgott eléje
s elfújta, mint a porszemet.
- Kényúrként éltünk mindahányan,
s az évek szálltak, mint a percek,
véred kiontott harmatával
irgalmazz nekünk, Jézus Herceg!

Gót ablakában sírt az Orvos:
„Uram, nektárod merre nő,
amely ír minden kínra s melytől
meggyógyul minden szenvedő?”
S az ajtó nyílt: keszeg mágiszter
táncolta végig a szobát,
kezében mély ólomkehelyből
kínálva színtelen borát:
„Igyál, e nedv hűs, mint a mámor,
s nincs seb, mit heggel nem takar,
igyál testvér; e mély pohárból,
csupán az első korty fanyar.”
- Kontárok voltunk mindahányan,
s az évek szálltak, mint a percek,
véred kiontott harmatával
irgalmazz nekünk, Jézus Herceg!

A kútkávánál állt a Gyermeke,
szakadt gyolcsingecskében, s rőt
topánban, s nézte lenni a vízben
képét, mely játszani hívta őt:
... „Ha jössz: a holdleánytól este
a cukrot süvegszám kapod,
s minden pirosuló reggelente
békákon ugrálunk bakot.”
„Jövök már!” - szólt, s a kútvíz nyálas
siklót dagasztott zöld hasán,
míg a Halál vihogva vitte
anyjához a vörös topánt.
- Balgán játszottunk mindahányan,
s az évek szálltak, mint a percek,
véred kiontott harmatával
irgalmazz nekünk, Jézus Herceg!

Repedt tükrénél ült a Céda:
„Hajamnak árja még veres,
miért, hogy már a régi léha
seregből senki sem keres?
Ölem még izzó csókra éhes,
mellem rózsája még kemény...”
S az ablakon röhögve lépett
be az utolsó vőlegény:
„Hopp, Sára, hopp, gyerünk a táncra,
ma: holt szerelmeid torán
hadd üljön nászslakomát a lárva
ágyékod hervadt bíborán!”
- Buján fetrengtünk mindahányan,
s az évek szálltak, mint a percek,
véred kiontott harmatával
irgalmazz nekünk, Jézus Herceg!

Éjjel borult a háztetőkre,
s kuvikhang szólt a berken át,
midőn a Bankár útnak indult,
elásni véres aranyát.
Az útkereszten vasdoronggal
hét ördög várta s a Halál;
s mikor kardot rántott, a csontváz
fülébe súgta: „Mondd, számár,
számár, mit véded még a pénzed?
Meghalsz s a kincset elviszem,
s a kincs helyett eláslak téged,
akit nem ás ki senki sem.”
- Kufárok voltunk mindahányan,
s az évek szálltak, mint a percek,
véred kiontott harmatával
irgalmazz nekünk, Jézus Herceg!

Aranypárnáin ült a Dáma,
s üvöltve sírt: „ne még, ne még”,
de ő már átkarolta drága
csípői karcsú, gót ívét,
„engedj csak még egy lanyha csókot,
még egy gyönggyel kivarrt ruhát,
engedj csak még egy buja bókot,
még egy szerelmes éjszakát” -

de ő, rút foltot festve mellén,
mely, mint a ráksej, egyre nőtt,
fehér testét nyakába vette
és vitte, vitte, vitte őt.
- Tunyán henyéltünk mindahányan,
s az évek szálltak, mint a percek,
véred kiontott harmatával
irgalmazz nekünk, Jézus Herceg!

Tüzénél állt az Alkimista,
s óráját nézte, mely lejárt.
„Isten vagy ördög: egy napot még,
amíg megoldom a talányt,
a végső, nagy talányt, amerre
görebjeimnek ezre vitt,
csak egy napot még, mert megfejttem,
megfejttem holnap alkonyig.”
„Nem fejtet” - szólt a hang - „nem fejtet”
s vállára tette jéghideg
kezét, míg felrobbant a lombik:
„Aludni még most, mint a többiek.”
- A Titkot űztük mindahányan,
s az évek szálltak, mint a percek,
véred kiontott harmatával
irgalmazz nekünk, Jézus Herceg!

Pestis-csengőkkel jött a dögvész,
s a reimsi szentegyház előtt
húsvét vasárnapján derékon
kapta a hájas Püspököt:
„Néked szereztem ezt a nótát,
gyerünk, nagyúr! Csengőm csörög -
légy pápa, vagy próféta, rózsás
hajnalködökbe öltözött,
légy szent püspök, vagy rút eretnek,
ki ég a máglya kormain,
misézhetsz lenn - én fenn nevetlek
a dómok csonka tornyain!”
- Álszentek voltunk mindahányan,
s az évek szálltak, mint a percek,
véred kiontott harmatával
irgalmazz nekünk, Jézus Herceg!

A vén Paraszt már tudta s várta
alkonytájt kinn az udvaron:
„Görnyedt testünknek nincsen ára,
s úgy halunk meg, mint a barom.
Kaszás testvér! Sovány a földünk!
könyörgöm, egyet tégy nekem:
ha elviszel, szórd szét trágyának
testemet kinn a réteken!”
Ő rábólintott s vitte lassan,
s úgy szórt, szórt, szórt szét,
mint magvető keze a búzát,
vagy pipacsot az őszi szél.
- A földbe térünk mindahányan,
s az évek szállnak, mint a percek,
véred kiontott harmatával
irgalmazz nekünk, Jézus Herceg!

http://www.youtube.com/watch?v=I9dz6_eAxAg

